

Sygn. akt VII Pz 92/16

Dnia 2 lutego 2017 r.

POSTANOWIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Sędziowie: SO Marcin Graczyk

SO Anna Kozłowska-Czabańska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2017 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa L. G.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w likwidacji w W.

o sprostowanie świadectwa pracy

w przedmiocie zażalenia na postanowienie o odrzuceniu pozwu

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka SSO Anna Kozłowska-Czabańska

UZASADNIENIE

L. G. w dniu 29 grudnia 2014 r. złożył pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. wnosząc o wydanie świadectwa pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w okresie od dnia 1 września 1993 r. do dnia 30 czerwca 2005 r. (k. 1-3 a. s. VI P 601/14).

Wyrokiem z dnia 19 maja 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach i wydanie świadectwa pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oddalił powództwo (k. 41 a. s. VI P 601/14).

L. G. w dniu 18 kwietnia 2016 r. złożył odwołanie przeciwko (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. wnosząc o wydanie świadectwa pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w okresie od dnia 1 września 1993 r. do dnia 30 czerwca 2005 r. (k. 2-4 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15 marca 2016 r., znak: (...) wydał decyzję, w której odmówił L. G. prawa do emerytury (k. 14 a. s.).

L. G. w dniu 18 kwietnia 2016 r. modyfikując swoje roszczenie, złożył ponownie pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą

w W. wnosząc o wydanie świadectwa pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w okresie od dnia 1 września 1993 r. do dnia 30 czerwca 2005 r. Powód powołał się na taką samą treść uzasadnienia pozwu, jak w sprawie zainicjowanej pozwem z dnia 29 grudnia 2014 r. o sygn. akt VI P 601/14 (k. 20 a. s.).

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 sierpnia 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości (k. 47-49 a. s.).

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2016 r. odrzucił pozew na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd I instancji ustalił, że powód w dniu 29 grudnia 2014 r. wniósł o wydanie świadectwa stwierdzającego świadczoną przez niego pracę u pozwanego jako wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze również w okresie od dnia 1 września 1993 r. do dnia 30 czerwca 2005 r. W związku z tym Sąd Rejonowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 odrzucił pozew (k. 59-60 a. s.).

Powód w dniu 21 października 2016 r. wniósł zażalenie na powyższe postanowienie. L. G. wskazał, że sprawa powinna być najpierw skierowana do organu rentowego, a w drugiej kolejności do Sądu. Powód stwierdził, że we wcześniejszym sporze zainicjowanym również przez Sądem Rejonowym, sprawa nie była badana oraz nie dopuszczono dowodu z zeznań zawnioskowanych świadków. W piśmie procesowym z dnia 10 listopada 2016 r. powód uzupełnił treść zażalenia poprzez wskazanie, że wnioskuje o uchylenie postanowienia wydanego przez Sąd I instancji (k. 70 i 76 a. s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda z dnia 21 października 2016 r. podlega oddaleniu jako bezzasadne.

Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są prawidłowe.

Zgodnie bowiem z obowiązującym przepisem art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

Nie ulega wątpliwości zdaniem Sądu Okręgowego, że sprawa o to samo roszczenie przeciwko temu samemu pozwanemu toczyła się również w postępowaniu przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, która została zainicjowana pozwem wniesionym przez powoda w dniu 29 grudnia 2014 r. L. G. nie powołał się na nowe okoliczności w sprawie, co hipotetycznie uzasadniałoby możliwość ponownego przeanalizowania zasadności roszczenia pod kątem przepisów prawa materialnego. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy, „tożsamość przedmiotowa roszczenia objętego prawomocnym orzeczeniem sądu oraz stanowiącego przedmiot nowego powództwa występuje wtedy, gdy żądania są identyczne i jednocześnie jednakowa jest ich podstawa faktyczna i prawna, przy czym przesłanki te muszą wystąpić łącznie.” (...) „Jeśli poprzednie powództwo zostało oddalone, a okoliczności, na które powołuje się powód uzasadniając nowy pozew, uległy następnie zmianie, dopuszczalne jest wytoczenie nowego powództwa

o to samo żądanie; nie występuje tożsamość roszczeń, skoro okoliczności faktyczne leżące

u ich podstaw są różne.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt

I CSK 926/14) W ocenie Sądu II instancji w niniejszej sprawie zachodziły okoliczności zgodne z pierwszą tezą zaprezentowanego powyżej orzecznictwa. Przesłanki żądania dochodzone w pozwie w zakresie podstawy faktycznej i prawnej były identyczne. Zatem

nie pojawiła się na kanwie niniejszej sprawy nowa okoliczność, dla której Sąd I instancji byłby zobowiązany do ponownego rozpoznania sprawy. W związku z powyższym zasadnym było odrzucenie pozwu w oparciu o obowiązujące przepisy prawa.

Na marginesie rozważań prawnych Sąd Okręgowy wskazuje, że roszczenie, którego domaga się powód w niniejszej sprawie, nie jest inicjowane pozwem przeciwko pracodawcy oraz nie należy do właściwości Sądów Rejonowych. Sąd II instancji zważył, że powód dochodzący roszczenia o wcześniejszą emeryturę w związku z niewydaniem przez pracodawcę świadectwa pracy winien jest zgłosić się ze stosownym wnioskiem do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych celem wydania decyzji, od której przysługiwać mu będzie odwołanie do Sądu Okręgowego zajmującego się sprawami z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.
w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka SSO Anna Kozłowska-Czabańska

Zarządzenie: (...)

(...)